

OSLO 1976

GRØNDAHL & SØN FORLAG A.s

BIND FLUER SJØL

Binde fluer? Uttrykket er riv ruskende gærn`t! - Surre fluer - tulle fluer - alt er bedre! Binde fluer? Det høres ut som en spyflue på ryggen med bena knyttet i hop. Ikke for det, jeg har prøvd det´og´. Går ikke an, sier De? Nei, De har så rett, det gikk ikke det heller.-

Her skal kort berettes en meget lang og trist saga om en fluetulling. Misforstå meg rett, det er jeg som er tullingen. Nåvel, det var vinter, fiskegalskapen brant i blodet og verre og verre ble det. Noe måtte gjøres. Det blei det en lengtende sportsfisker alltid griper til i mørketiden, når enhver mulighet er belagt med digre hauger av kulten snø. Sette sammen stanga - eller stengene - for de bemidlede. Litt lakk her - en surring der. Den ene toppen er ikke helt god lenger. Ja, De kjenner repertoaret. Jeg strakk det ut over en uke, og var nådd frem til fluene. Flueboksen? Ah - en oksidert skjønnhet med plass til 100 fluer. 50 på hver side. Samlet i en årrekke. Selve hjertebarnet.

Det kjente lille kneppet, og øyet glir varmt og kjærlig over - over hva? Kona gikk i dekning under bordet, og ungen gjemte seg bak ovnen. Selv etter at stålampen datt, varte det en stund før det gikk opp for meg at det redselsskriket som fremdeles dirret i luften, skrev seg fra min beskjedne munn. De i første ringte til politiet, og de i tredje til brannvesenet, men når vi unntar endel oppløp, gled det over. Hva jeg så? Minnet over den annen verdenskrig forsvant. Det går meg fremdeles kaldt både nedover og bortover. Krokene hang der på sin vante plass. 6 - seks fete møllarver vrikket rundt i noe som de øyensynlig hadde oppfattet som sin private gressganger, stappet til drøvelen med Dusty Miller og March Brown. Rekken med Greenwells Glory gren tomt og uhyggelig mot meg. Et av svina smattet høylytt på den siste fjæren av en Alexandra. "Jaså, hva er det for noe i veien med den Zuluen, da? Det skulle kanskje vært en dram til den?" Bitre, men rettferdige kommentarer. Dessverre, også Zulueene hadde fått dødsstøtet. Jeg raste sammen, åndelig og fysisk. Menn med svakere konstitusjon ville ha bukket under. Skaden var total. Mer eller mindre velmente og dårlige forslag fra familien om

å knappe inn på middager og kinoer og lignende utskeielser, var en sadistisk trøst for en slagen mann.

Et rask overslag av vår i forveien flatklemte og forskremte økonomi viste at med gjeldende priser ville flueboksen være full i år 2052.

Nydelig gravstein.

Jeg grublet meg mager og grå. Her måtte radikale åtgjerder til.

Tanken streifet inn på bankrøveri og underslag, og enhver kan jo tenke seg hvor dypt jeg var sunket, da den ovennevnte tanke et øyeblikk stanset ved markfiske. Jeg kunne lure meg avsted med fluestanga uten flue på, og så, usett av fordømmende blikk - skjensel og gru. Slukfiske? Metall kan iallfall ikke det fortærende svinepakket tygge i seg. Matfiske! Og sluker? Økonomien, min venn. Og ideen med den utbankede femøren, husker du den? Du har aldri skremt så mye fisk på så kort tid, hverken

2

før eller senere. Nei, det var bare `en utvei. Ganske riktig - binde fluer. Binde fluer dag og natt. Ingredienser? Her måtte vitenskap til.

Jeg raste rundt og samlet fluebindingslitteratur i bindevis. Så kom samleperioden. Skinn og ull og tråd og fjør og - ja, jeg kunne heller ramse opp hva det ikke var. En fluefabrikk måtte jo se ut som en søppelhaug. Alt jeg så, ble til fluer. De skjønneste fluer flagret for mitt indre blikk. Også hane-nakkefjør da. Dynere og puter fikk merkelige og nye hull på de rareste steder, men hanenakkefjør brukes iallfall ikke til sengeklær. Det er bevist. En barmhjertig venn med hønsegård reddet situasjonen. "Du kan slå ihjel den brone hanen der, den ern´te no tess som elsker åkke som det er." Jeg trykket varmt og inderlig hans og hans kones og gårdsguttens hender. Grep en øks og skred til verket. Løp, galopperte til verket. Til slutt vaklet jeg til verket. Jeg hadde allerede strøket hanenakkefjør av listen da gårdsgutten grep hanen, ga den et par sving i luften og forærte meg nakkefjørene.

De kan finne historien i lokalavisen. Festlig!

Et mørkt kapittel til fra samleperioden. En Nøtteskrike døde uten å vite hvorfor, et Ekorn var lenge i faresonen, omregnet til tørrfluer. Det er utrolig hva en desperat sportsfisker kan utvikle seg til. Til slutt hadde jeg samlet en passelig høysåte som ungen spredde utover og kona i all stillhet forsøkte å putte i ovnen, for ikke å snakke om at jeg grep henne i dyp samtale med en psykiater.

Så opprørt den store dag, for ikke å si aften. Høysåten var inspisert og funnet stor nok til en foreløpig produksjon. Den merkelige samlingen lå gruppert på bordet, diverse småflasker sto på geledd, og til bordkanten var det festet en såkalt fluestikke. Et underlig redskap. Etter en kort kamp ga den imidlertid tapt og bet seg lydig fast i en av mine avspiste kroker, mens familien sto i taus og undrende krets.

Så kom det store spørsmål. Hvilken flue? På veggen hang vakkert og inspirerende en nydelig fargeplansje fra en herværende fluefabrikant. Etter friske innlegg fra familien gikk en Cocky Bondhu av med seieren. "Den dustekosten der", sa avkommet, og Cocken forsvant under en svart pekefinger. "Tørrflue skal bli," sa jeg flott. Tørrflue? Ja, hvorfor ikke? Det edleste av alt edelt. Altså fjør og ikke hår. Mens en var i slengen, kunne en jo like godt lage et dusin av den. Men de derre fine ullhårene nedover kroppen. Åssen i all verden skulle en få sånne hår til å tyte fram her og der nedover. Nei, en ny variant var tingen. Med ullkropp. Opplagt like godt. En nydelig gråbrunbeigefarget ulltråd på ca. 2 meter fikk det ærefulle verv. Litt spesiallim på kroppen. Se det. Tråden plasseres langs kroken med en halv meter tamp til å knyte når kroppen er blitt lubben og fin.

Antagelig brukte jeg for mye lim. Da jeg hadde fått fjernet resten av den vemmelige tråden fra fingrene, grep jeg med ukuelig mot ned i ullhaugen igjen for å finne en mer velvillig innstilt tråd. Hvorfor strikke votter? Denne metoden er enklere. Man velter en limflaske (spesiallim) og lar det trekke seg godt inn i en pen haug med møysommelig innsamlet ulltråd i alle

3

farger. Stikk hånden ned i haugen, og De er vel beskyttet mot vinterkulden. Jeg sa ikke noe større. Min kone så advarende bort på meg og megetsigende på frøet som lo infamt.

En time senere, etter at jeg hadde badet og skiftet skjorte, satt en Cocky Bondhu i stikken. Hva i - - hvor var nå den kommet fra? Min kone satt og bladde ubesværet - litt for ubesværet forresten - i første halvdel av - "How to make a better fly."

"Du har tatt av husholdningspengene," sa jeg, og mintes grøt og sildemiddager." Jeg har ganske enkelt bundet den," sa hun. Også den minen!

"Enkelt meg her og bundet meg her", sa jeg og snuste på vidunderet. Den var presis som den skulle være. Slik en Cocky Bondhu med aktelse for seg selv skal se ut. "Mamma knøt den, mamma knøt på fem minutter som ikkeno", boblet ungen.

Det var sant, bare så altfor sant, dessverre. "Hvorfor dessverre, det er jo glimrende", vil De kanskje si. Sportsfiskere med fingernemme koner vil øyne uante muligheter. Lenestol og pjolter og et og annet kritisk blikk på det ferdige produkt. Her vil jeg med en gang strekke fram en lang og meget advarende pekefinger. "Gjør det ikke!" Vil jeg si, "De faller i et fryktelig bakhold."

"Hva vil du gi for den fluen?" Spurte min kone med fløyel i stemmebåndet.

"Gi og gi, du får en lykkelig mann og dermed et harmonisk ekteskap og - kort sagt, hva mer kan du forlange?"

"Jeg kunne tenke meg at to slike var verd en ovnspuss," kom det like blidt. Jeg ante stålklangen, men derimot ikke konsekvensene. "Tja," sa jeg, og dermed var det gjort. Nå har vi flueverdier på alt. Ovnspuss - to fluer. Stor oppvask - en flue. Fire søppelbøtter - en flue. Re opp - en flue. Jeg behøver vel ikke si mer? I løpet av fire år regner jeg med å være en fri mann igjen. Foreløpig skylder jeg åtte søppelbøtter, tre oppvasker og en storrengjøring.

GJENGITT FRA ROM & ROM'S BOK "STOR FISK - men mest smått"

OSLO 1976

GRØNDAHL & SØN FORLAG A.S